

วิทยานิพนธ์เรื่อง	ความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย: กรณีศึกษากฎหมายความรับผิดในผลิตภัณฑ์ของกลุ่มประเทศ CLMVT (ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐประชาธิปไตย ประชาชนลาว สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ สาธารณรัฐ สังคมนิยมเวียดนาม และประเทศไทย)
คำสำคัญ	สินค้าที่ไม่ปลอดภัย
นักศึกษา	ฐิติ ว่องวิวัฒน์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร.รัฐภา เอกบุตร
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายธุรกิจ
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2562

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มุ่งศึกษาปัญหาทางกฎหมายที่เกิดจากความรับผิดชอบต่อความเสียหายอันเกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยของกลุ่มประเทศ CLMVT (ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม และประเทศไทย) ซึ่งเป็นกลุ่มประเทศที่ด้อยพัฒนากว่าราชอาณาจักรไทย มีเขตพื้นที่ติดต่อกันและค้าขายกับประเทศไทยและมีวัฒนธรรมใกล้เคียงกัน เมื่อเกิดการรวมกลุ่มกันในภูมิภาคอาเซียนก็เกิดตลาดในภูมิภาคขนาดใหญ่ขึ้น การผลิต การส่งออกและการบริการต่าง ๆ เป็นไปอย่างเสรีมากขึ้น ทำให้เกิดปัญหาในการควบคุมคุณภาพของสินค้าและบริการ เสนอแนวทางการจัดทำข้อกำหนดอาเซียนว่าด้วยความรับผิดชอบต่อความเสียหายอันเกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย เพื่อทำให้กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเป็นไปในทิศทางเดียวกัน โดยนำหลักความรับผิดโดยเคร่งครัด (strict liability) มาปรับใช้เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับผลกระทบจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในภูมิภาคอาเซียน

จากการศึกษาพบว่า เมื่อเริ่มใช้กฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อความเสียหายอันเกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยของกลุ่มประเทศ CLMVT เกิดปัญหาทางกฎหมาย ดังต่อไปนี้ ประการแรกคือ ปัญหาเกี่ยวกับเงื่อนไขความรับผิดของผู้ประกอบการในความชำรุดบกพร่องของสินค้า เนื่องจากประเทศสมาชิกอาเซียนมีทั้งประเทศที่มีกฎหมายและไม่มีกฎหมายกำหนดความรับผิดชอบต่อความเสียหายอันเกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยภายในประเทศของตน ประการที่สองคือ ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดชื่อยกเว้นและข้อจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบการไว้ในสัญญา คู่่มือ หรือ

ใบรับประกันสินค้า ซึ่งเป็นข้อยกเว้นหรือการจำกัดความรับผิดที่ไม่เป็นธรรม เอาเปรียบผู้บริโภค หรือขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ประการที่สาม คือ ปัญหาเกี่ยวกับองค์การในการให้ความคุ้มครองผู้บริโภคและหน่วยงานที่รับผิดชอบป้องกันผู้บริโภค บางประเทศในอาเซียน ไม่มีการจัดตั้งองค์กรของรัฐขึ้นเพื่อให้ความคุ้มครองผู้บริโภค ผู้บริโภค ที่ได้รับความเสียหายจากการใช้สินค้าที่ไม่ปลอดภัยต้องดำเนินคดีฟ้องผู้ประกอบการและผู้ผลิตด้วยตนเอง ทำให้เกิดภาระด้านค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดี และประการที่สี่ คือ ปัญหาเกี่ยวกับการฟ้องคดีตามหลักกฎหมายแพ่งในเรื่องสัญญาซื้อขายและสัญญาเช่าซื้อซึ่งต้องฟ้องต่อศาลแพ่ง การพิจารณาพิพากษาที่ต่างกัน การนำหลักความรับผิดเด็ดขาดมาใช้และอำนาจศาลที่จะบังคับให้ชดเชยค่าสินไหมทดแทน และประการสุดท้าย คือ ข้อแตกต่างของการดำเนินกระบวนการพิจารณาแบบสามัญกับกระบวนการดำเนินคดีแบบกลุ่ม

ดังนั้น ผู้เขียนเสนอแนะให้นำหลักการตามกฎหมายของสหภาพยุโรปและแนวคิดของประเทศ CLMVT ที่น่าสนใจมาปรับใช้โดยทำข้อตกลงอาเซียนว่าด้วยความรับผิดต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น โดยลดความแตกต่างในกฎหมายของแต่ละประเทศ เพื่อยกระดับกฎหมายของกลุ่มประเทศอาเซียนให้เกิดมาตรฐานในการคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในระดับเดียวกัน โดยนำหลักเรื่องความรับผิดเด็ดขาดมาใช้ และกำหนดข้อยกเว้นความรับผิดต่อความเสียหายอันเกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยในกลุ่ม ให้ประเทศสมาชิกอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ จัดตั้งองค์กรของรัฐหรือองค์กรเอกชน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้น และลงนามรับรองในสนธิสัญญาหรืออนุสัญญา และอนุวัติไปใช้เป็นกฎหมายภายในประเทศของตนและแก้ไขกฎหมายความรับผิดต่อความเสียหายอันเกิดจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัยของประเทศไทยให้สอดคล้องกับข้อตกลงดังกล่าวด้วย